

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ¹

กิตติยา บุ่งทอง²

จากการศึกษาเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ ครั้งนี้ ผู้ศึกษาสรุปปัญหาการพักโทษ ได้ว่า ในปัจจุบันก่อนที่ศาลกำหนดโทษที่จะลงแก่จำเลยนั้น นอกจากได้พิจารณาถึงความร้ายแรงแห่งการกระทำแล้ว ศาลต้องพิจารณาเกี่ยวกับปัจจัยอย่างอื่นประกอบด้วย ไม่ว่าจะเป็นการสำนึกต่อการกระทำ ความผิด การให้ความรู้ต่อศาลหรือมีส่วนช่วยศาลในกระบวนการพิจารณาคดี การบรรเทาผลร้ายด้วยการชดเชย ความเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย เพื่อที่จะนำมาใช้ในการประกอบดุลยพินิจในการกำหนดโทษเพื่อให้เกิดความเหมาะสมแก่จำเลยซึ่งความหนักเบาแห่งโทษที่กำหนดแก่จำเลย ศาลได้คำนึงถึงด้านนิตินโยบายแห่งรัฐและความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการลงโทษด้วย

แนวคิดการลงโทษได้เปลี่ยนแปลงไป การปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดมุ่งต่อการแก้ไขฟื้นฟูเป็นสำคัญ ไม่นับการใช้วิธีการที่รุนแรงแก่เค้นเอาคืนแบบตาต่อตาฟันต่อฟันอีกต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้โอกาสแก่ผู้กระทำ ความผิดกลับคืนสู่สังคม และดำเนินชีวิตได้ตามปกติเช่นบุคคลทั่วไป การพักการลงโทษจึงเป็นปัจจุบัน มาตรการหนึ่งในกระบวนการดังกล่าวเพื่อให้ประโยชน์แก่นักโทษที่ประพฤติดี ศึกษาหาความรู้หรือทำ คุณประโยชน์ให้แก่เรือนจำในระหว่างที่ต้องโทษ ด้วยการปลดปล่อยนักโทษออกไปก่อนครบกำหนดโทษ ตามคำพิพากษาโดยมีเงื่อนไขต้องอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลของเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้เพื่อให้นักโทษกลับไป ดำเนินชีวิตในสังคมได้เร็วขึ้น หวังให้เปลี่ยนพฤติกรรมไม่กระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตัว นักโทษและครอบครัว

แต่อย่างไรก็ตาม แม้การพักการลงโทษจะมีประโยชน์หลายประการ แต่การปลดปล่อยนักโทษบาง ประเภทก่อนครบกำหนดโทษ อาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมตลอดจนระบบกระบวนการยุติธรรมทาง อาญาได้เช่นเดียวกันจากการค้นคว้าหลักเกณฑ์การพักการลงโทษ ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 พบว่าการพักการลงโทษยังมีปัญหาทางกฎหมายบางประการซึ่งขาดความชัดเจน เป็นผลทำให้ระบบการพัก การลงโทษไม่เป็นไปตามแนวคิดทฤษฎี หรือวัตถุประสงค์การพักการลงโทษอย่างแท้จริง

จากการศึกษาปัญหาดังกล่าวข้างต้น ทำให้ทราบว่าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ ยังมีปัญหาที่สำคัญอยู่หลายประการที่เป็นปัญหาด้านทางด้านกฎหมาย ซึ่งประกอบไปด้วย

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษโดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์จุพร วงศ์ทองสรรค์ และ รองศาสตราจารย์จรัส เล็งวิทยา

²นักศึกษาริฎญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดอำนาจเจริญ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

1. ปัญหาประการแรก ปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบและโครงสร้างของคณะกรรมการราชทัณฑ์ที่มีบทบาทต่อการพักการลงโทษ ซึ่งเป็นปัญหาการสรรหาและการกำหนดที่มา คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของคณะอนุกรรมการที่พิจารณาวินิจฉัยพักการลงโทษ โดยการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 เกี่ยวกับคุณสมบัติของคณะอนุกรรมการที่พิจารณาวินิจฉัยการพักการลงโทษ ด้วยคณะอนุกรรมการที่พิจารณาวินิจฉัยการพักการลงโทษมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะมีอำนาจในการพิจารณาและวินิจฉัยว่านักโทษคนใดสมควรได้รับพักการลงโทษ แต่โดยที่มาตรา 52 (7) ได้กำหนดไว้แต่เพียงให้คณะกรรมการราชทัณฑ์มีอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งเพื่อทำการตั้ง อนุกรรมการทำหน้าที่พิจารณาวินิจฉัยพักการลงโทษเท่านั้น แต่ไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการคัดเลือก สักส่วน องค์ประกอบ คุณสมบัติและลักษณะต้องห้าม ตลอดจนวาระการดำรงตำแหน่งของบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นอนุคณะกรรมการแต่อย่างใด ดังนั้นการที่กฎหมายไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ให้ชัดเจน ย่อมทำให้คณะกรรมการราชทัณฑ์มีอำนาจเต็มที่ที่จะแต่งตั้งโดยการตั้งบุคคลใด ๆ มาดำรงตำแหน่งก็ได้ จึงทำให้ทำให้ง่ายต่อการถูกรอบงำและแทรกแซงจากอำนาจภายนอกโดยเฉพาะอำนาจทางการเมือง โดยนักการเมืองสามารถใช้กลไกดังกล่าวเพื่อแต่งตั้งบุคคลสนิทมาเป็นคณะอนุกรรมการเพื่อจะได้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยพักการลงโทษแก่นักโทษบางประเภทเพื่อสร้างอำนาจต่อรองผลประโยชน์ทางการเมืองกับกลุ่มการเมืองต่าง ๆ

2. ประเด็นปัญหาที่สองปัญหาเกี่ยวกับการไม่แบ่งแยกฐานความผิดของผู้ต้องขังในกรณีการพักการลงโทษ ซึ่งเป็นปัญหาการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการพิจารณาคุณสมบัติของนักโทษเพื่อให้มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม โดยการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 52 วรรคแรกแห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 กำหนดให้ต้องมีการออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัติบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์และคุณสมบัติของนักโทษเด็ดขาดที่เข้าข่ายได้รับการพิจารณาพักการลงโทษ เห็นได้ว่าหลักเกณฑ์และคุณสมบัติเกี่ยวกับการพักการลงโทษมีขอบเขตที่ค่อนข้างกว้าง ต้องบัญญัติให้ชัดเจนจะได้ไม่เกิดช่องว่างของกฎหมาย การจำแนกประเภทฐานความผิด ระยะเวลาที่รับโทษมาแล้วในแต่ละความผิด และกำหนดให้ความผิดบางประเภทไม่สมควรได้รับประโยชน์การพักการลงโทษไว้ในกฎหมาย โดยการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 52 (7) แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2560 โดยกำหนดความผิดที่ได้มีคำพิพากษาแล้วและมีความฐานความผิดที่รุนแรง โหดร้าย สะเทือนใจ และเป็นภัยต่อสังคม ไม่ควรที่จะมีการพักโทษหรือควรที่จะมีหลักเกณฑ์การเลื่อนชั้นลำดับของนักโทษนั้นๆ เมื่อพิจารณาบทบัญญัตินี้ดังกล่าว จะเห็นได้ว่ากฎหมายมุ่งให้ความสำคัญกับจำนวนโทษจำคุกที่นักโทษได้รับมาแล้วเพียงด้านเดียวเท่านั้น แต่ไม่มีการกำหนดกฎเกณฑ์อย่างอื่นเพื่อให้มีผลครอบคลุมทุกมิติและรอบด้าน เช่น ประเภทและลักษณะของความผิด พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งคดี มูลค่าความเสียหาย ผลกระทบต่อสังคม ตลอดจนการชดใช้หรือเยียวยาแก่ผู้เสียหาย เป็นต้น

3. ประเด็นปัญหาประการที่สาม ผลกระทบประการสุดท้ายคือ ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เสียหายการพักโทษ ซึ่งควรที่จะได้รับความเห็นจากผู้เสียหาย หรือได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายก่อน ในกรณีที่ผู้เสียหาย เป็นความผิดอาญาต่อแผ่นดิน ควรมีกำหนดบทบาทหน้าที่ให้

มีผู้แทนจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับฐานความผิดนั้น เข้ามาทำหน้าที่ในการพิจารณาพักการลงโทษกรณี เช่น ความผิดเกี่ยวกับเพศ ให้มีผู้แทนจากหน่วยงานที่ทำงานด้านจิตวิทยา ผู้แทนจากกรมสุขภาพจิต และ หน่วยงานที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการแพทย์ เช่น ผู้แทนจากหน่วยงานทางด้านการแพทย์จากหน่วยงานในสังกัด กระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น

หากกำหนดให้ผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณา ไม่ว่าจะเป็นการรับฟังความเห็นจากผู้เสียหายมาประกอบการพิจารณาของคณะทำงาน ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ที่กำหนดให้การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมคณะทำงานให้ถือเสียงข้างมาก มีประเด็นที่ต้องพิจารณาว่าเนื่องจากมีความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหาย และเอกชนเป็นผู้เสียหายได้ ความผิดที่รัฐเท่านั้นที่รัฐเป็นผู้เสียหายเอกชนไม่สามารถเป็นผู้เสียหายได้ พนักงานอัยการเป็นผู้ฟ้องคดี เช่น พระราชบัญญัติยาเสพติดพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พระราชบัญญัติจราจร หรือในกรณีความผิดที่เอกชนเป็นผู้เสียหาย และสามารถฟ้องคดีเองได้ เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ร่างกาย ชีวิต เทศ จึงควรจะมีการกำหนดประเภทความผิดในการให้ผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมในความผิดฐานใดบ้าง ประเด็นปัญหาสุดท้าย คือ ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดนี้ที่ทำหน้าที่พิจารณาพักการลงโทษ ซึ่งตามกฎหมายกำหนดประโยชน์ของนักโทษเด็ดขาด และเงื่อนไขที่นักโทษเด็ดขาดที่ได้รับการลดวันต้องโทษจำคุกหรือการพักโทษและได้รับการปล่อยตัวต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 กำหนดผู้ที่ทำหน้าที่ในการพิจารณาพักการลงโทษนั้น กำหนดให้มีคณะทำงาน ซึ่งเป็นผู้แทนจากส่วนราชการต่าง ๆ ทำให้คณะทำงานมีการพิจารณาโดยขาดการรับฟังข้อมูลจากผู้แทนของหน่วยงานอื่นที่มีความเกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าวมากกว่า และผู้ค้นคว้าจะกล่าวถึงการใช้อดุลพินิจการปล่อยตัวนักโทษเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยและต่างประเทศ การใช้อดุลพินิจในการปล่อยตัวนักโทษเป็นกระบวนการที่สำคัญในระบบยุติธรรม ซึ่งในแต่ละประเทศจะมีเกณฑ์และแนวปฏิบัติที่แตกต่างกันไปตามกฎหมาย ข้อบังคับ และค่านิยมของสังคม ซึ่งสามารถเปรียบเทียบได้ระหว่างประเทศไทยและต่างประเทศในหลายๆ เช่น เกณฑ์และขั้นตอนในการปล่อยตัวนักโทษ ประเทศไทยโดยจะมีการใช้อดุลพินิจจากเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และคณะกรรมการพิจารณาการปล่อยตัว ซึ่งต้องพิจารณาปัจจัยต่างๆ เช่น พฤติกรรมของนักโทษ ความสามารถในการฟื้นฟูตัวเอง และผลกระทบต่อสังคม ในส่วนของต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา จะมีการใช้อดุลพินิจในการปล่อยตัวโดยการประเมินจากกระบวนการทางกฎหมายที่ชัดเจน เช่น การพิจารณาผ่านคณะกรรมการปล่อยตัว หรือระบบ parole ซึ่งจะประเมินความเสี่ยงของนักโทษที่จะกระทำผิดซ้ำ พฤติกรรมในเรือนจำ และความสามารถในการปรับตัวกลับเข้าสู่สังคมการพิจารณาปัจจัยต่างๆประเทศไทยนั้น การปล่อยตัวนักโทษในไทยมักจะพิจารณาจากการมีพฤติกรรมดีในเรือนจำ ระยะเวลาที่ผ่านไปในการรับโทษ และการมีโอกาสนในการฟื้นฟู หากนักโทษแสดงให้เห็นถึงความพร้อมที่จะกลับคืนสู่สังคมได้ ก็อาจได้รับการปล่อยตัว

จากการที่ได้ศึกษาถึงปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการพักการลงโทษ ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบและโครงสร้างของคณะกรรมการราชทัณฑ์ที่มี

บทบาทต่อการพักการลงโทษ ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมให้คณะผู้ที่มีอำนาจในการพิจารณาพักการลงโทษ ควรเป็นคณะกรรมการที่มีความอิสระ โปร่งใสและมีความเชี่ยวชาญอย่างแท้จริง โดยในส่วนของหลักเกณฑ์ การพักการลงโทษโดยเฉพาะคดีทุจริตจะมีการกำหนดความสำคัญให้มีกระบวนการที่รัดกุม และให้มี คณะกรรมการพิจารณาการพักการลงโทษจำคุกคดีทุจริต โดยมีกระบวนการสรรหาคณะกรรมการเช่นเดียวกับ องค์การอิสระ หากคดีที่มีคำพิพากษาให้ต้องโทษจำคุก 15 ปีขึ้นไป ต้องส่งไปให้ศาลที่คดีถึงที่สุดพิจารณาการ ลดวันต้องโทษจำคุก และหากเป็นคดีที่มีความร้ายแรง อัตราโทษสูงค่อนข้างเป็นที่สนใจของสังคม ควรมี ความเห็นจากผู้พิพากษามาด้วย อีกทั้งควรมีกำหนดบทบาทหน้าที่ให้มีผู้แทนจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับ ฐานความผิดนั้น เข้ามาทำหน้าที่ในการพิจารณาพักการลงโทษกรณี

ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมาย อาญา พ.ศ. 2499 โดยเพิ่มเติมใน ส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติและหลักเกณฑ์การพักการ ลงโทษนักโทษเด็ดขาด และแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พุทธศักราช 2477 เกี่ยวกับการกำหนด ขั้นตอนและวิธีการดำเนินการพักการลงโทษนักโทษเด็ดขาดและการเพิกถอนการพักการลงโทษนักโทษ เด็ดขาดที่กระทำผิดเงื่อนไขในการคุมความประพฤติ รวมทั้งให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาล ยุติธรรม พ.ศ. 2543 ให้มีการเพิ่มเติมศาล แผนกบังคับโทษ กำหนดให้มีอำนาจแลและหน้าที่เกี่ยวกับการ พิจารณาพักการลงโทษนักโทษเด็ดขาด และเพิกถอนการพักการลงโทษนักโทษเด็ดขาดที่กระทำผิดเงื่อนไข ในการคุมความประพฤติ รวมทั้งให้มีอำนาจในการกำหนดระยะเวลาของโทษจำคุกใหม่แก่นักโทษที่ผิด เงื่อนไขการคุมความ ประพฤติเมื่อติดตามจับกุมตัวมาได้ให้สอดคล้องกับทฤษฎีกฎหมาย ควรมีการกำหนด ที่มาของคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของคณะกรรมการที่พิจารณา วินิจฉัยพักการลงโทษ โดยการ บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 เพื่อให้เกิดความชัดเจนโดยกำหนดให้คณะกรรมการต้องมี ที่มาจากหลายภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเพิ่มสัดส่วนของกรรมการจากสำนักงานศาลยุติธรรม ส่วน กรรมการโดยตำแหน่งในส่วนของการบริหารการราชทัณฑ์ และจำเป็น ต้องลดสัดส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องลง เพื่อให้เกิดความเหมาะสม และหากเป็นคดีที่มีความร้ายแรง อัตราโทษสูง ค่อนข้างเป็นที่สนใจของสังคม ควรมีความเห็นจากผู้พิพากษามาด้วย ดังนั้น ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบและโครงสร้างของคณะกรรมการ ราชทัณฑ์ที่มีบทบาทต่อการพักการลงโทษให้เพิ่มเติมมาตรา 52 (8) เป็นดังนี้

มาตรา 52 (8) การพิจารณาพักการลงโทษเมื่อนักโทษเด็ดขาดรับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 16 ปีในกรณี ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษมีกำหนดเวลา 50 ปี ให้เป็นอำนาจ ของฝ่ายตุลาการ

มาตรา 52 (8) เดิมให้แก้ไขเป็น มาตรา 52 (9) และให้ใช้ความเดิมทุกประการ

2. ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการไม่แบ่งแยกฐานความผิดของผู้ต้องขังในกรณีการพักการลงโทษ บทบัญญัติเรื่องมาตรการบังคับโทษจำคุกในประเทศไทยนั้นยังไม่ครอบคลุมเพียงพอที่จะนำไปใช้กับผู้กระทำความผิดที่เป็นอันตรายต่อสังคม ทำให้กลุ่มผู้กระทำความผิดที่เป็นอันตรายได้รับการลงโทษ เช่นเดียวกันกับกลุ่มผู้กระทำความผิดอื่น ๆ ดังนั้น เมื่อผ่านกระบวนการผ่อนผันโทษของระบบราชทัณฑ์เพียงในระยะเวลาไม่นานนักโทษที่เป็นอันตรายเหล่านี้ก็จะได้รับการปล่อยตัวออกมาและกระทำความผิดซ้ำอีก ทำให้สังคมเกิดความไม่ปลอดภัย และทำให้ในท้ายที่สุดมาตรการบังคับโทษจำคุกอาจกลายเป็นมาตรการที่ไม่สามารถช่วยแก้ไข พื้นฟู ปรับปรุงผู้กระทำความผิดให้กลับตนเป็นคนดีและใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างเห็นผลเป็นรูปธรรม ดังนั้นประเทศไทยจึงควรแก้ไขเพิ่มเติมเกี่ยวกับมาตรการในบังคับโทษจำคุก ดังนี้

1) สมควรให้มีการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา โดยบัญญัติมาตราเพิ่มเติมที่กำหนดให้ ในคำพิพากษาของศาลซึ่งกำหนดให้ลงโทษจำคุก ศาลที่พิจารณาคดีจะต้องกำหนดให้มีระยะเวลาเพื่อความปลอดภัย โดยภายใต้ระยะเวลาดังกล่าวผู้กระทำความผิดจะไม่ได้รับประโยชน์จากมาตรการผ่อนผันที่เป็นประโยชน์จากกระบวนการของราชทัณฑ์ เช่น การลดโทษ การพักการลงโทษ การอภัยโทษ เป็นต้น

2) เมื่อได้บัญญัติรับรองให้กำหนดระยะเวลาเพื่อความปลอดภัยแล้ว จึงสมควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติราชทัณฑ์มาตรา 52 ที่กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องการเข้าสู่มาตรการผ่อนผันโทษด้วย ทั้งนี้ เงื่อนไขการเข้าสู่กระบวนการผ่อนผันนี้จะพิจารณาเฉพาะจากจำนวนระยะเวลาเพื่อความปลอดภัยที่ศาลกำหนดมาแล้วเท่านั้น โดยไม่ได้คำนึงถึงอัตราโทษตามฐานความผิดที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำความผิด กล่าวคือ ผู้ต้องขังจะได้รับการลดวันต้องโทษ หรือพักการลงโทษได้ ต้องได้รับโทษจำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่า 6 เดือนหรือหนึ่งในสามของกำหนดโทษตามหมายศาลแล้วแต่ว่าจำนวนใดจะมากกว่า หรือไม่น้อยกว่า 10 ปี กรณีที่ต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต

3) เมื่อมีการกำหนดให้โทษจำคุกมีระยะเวลาเพื่อความปลอดภัยแล้ว ยังสมควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ โดยกำหนดให้มีการประเมินและทบทวนสภาพความเป็นอันตรายของนักโทษทั้งก่อนที่จะทำการปล่อยตัวนักโทษกลับออกไปภายหลังจากนักโทษนั้นถูกคุมขังครบตามกำหนดระยะเวลาตามหลักเกณฑ์ ถ้าหากเห็นว่านักโทษนั้นยังคงมีความเป็นอันตรายอยู่ก็ต้องคุมขังนักโทษนั้นต่อไป แต่หากนักโทษรายใดไม่ได้มีลักษณะเป็นอันตรายอีกต่อไปก็ให้ดำเนินการปล่อยนักโทษนั้นออกจากเรือนจำ

ดังนั้น ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการไม่แบ่งแยกฐานความผิดของผู้ต้องขังในกรณีการพักการลงโทษ ให้ใช้ความใหม่ดังต่อไปนี้แทน

มาตรา 52 (7) พักการลงโทษเมื่อนักโทษเด็ดขาดรับโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า 6 เดือนหรือ 1 ใน 3 ของกำหนดโทษตามหมายศาลในขณะนั้นแล้วแต่อย่างใดจะมากกว่า หรือไม่น้อยกว่า 16 ปีในกรณีต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตที่มีการเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษมีกำหนดเวลา"

3. ประเด็นปัญหาไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เสียหายการพักโทษ ซึ่งควรที่จะได้รับความเห็นจากฝั่งผู้เสียหาย หรือได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายก่อน ควรมีการกำหนดให้ผู้เสียหายเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาเหมือนดังเช่นกฎหมายของประเทศแคนาดาที่การพิจารณาพักการลงโทษ จะพิจารณาโดยมุ่งคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ และให้ความสำคัญกับกับผู้เสียหาย มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของผู้เสียหายในการมีส่วนร่วมในการพักการลงโทษอย่างชัดเจน ทำให้การพิจารณาดำเนินไปอย่างเป็นระบบ มีแบบแผนมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน โดยอาศัยข้อมูลจากผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน โดยเฉพาะการให้ความสำคัญกับเหยื่อหรือผู้เสียหาย จะทำให้การพิจารณาพักการลงโทษของประเทศไทยเป็นไปโดยการให้ความเคารพต่อหลักสิทธิมนุษยชน มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างเท่าเทียม จึงควรกำหนดประเภทความผิดว่า ความผิดประเภทใดที่รัฐควรจะให้ผู้เสียหายสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปโดยความเหมาะสมเท่าเทียม และเป็นธรรมกับทุกฝ่าย จะทำให้การพิจารณาพักการลงโทษของประเทศไทย เป็นไปโดยการให้ความเคารพต่อหลัก สิทธิมนุษยชน มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างเท่าเทียม ทั้งผู้กระทำผิดและผู้เสียหาย เพราะการพิจารณาพักการลงโทษ มิใช่เรื่องที่เกี่ยวข้องระหว่างรัฐกับนักโทษเท่านั้น

เอกสารอ้างอิง

- ณรงค์ ใจหาญ. กฎหมายอาญาว่าด้วยโทษและวิธีการเพื่อความปลอดภัย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2553.
- ธานี วรภัทร์. กฎหมายว่าด้วยการบังคับโทษจำคุก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2553.
- ประเทือง ธนียผล. อาชญวิทยาและทัณทวิทยา (Criminology and Penology). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2553.
- ปราโมทย์ เสริมศีลธรรม. หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษทางอาญา. กรุงเทพมหานคร : สถาบันพระปกเกล้า, 2564.
- พรชัย ชันดี. ทฤษฎีอาชญวิทยา: หลักการ งานวิจัย และนโยบายประยุกต์. กรุงเทพมหานคร: สุเนตรฟิล์ม, 2553.
- หยุด แสงอุทัย. กฎหมายอาญา ภาค 1. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2551.
- อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. ทฤษฎีอาญา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2556.
- อุทัย อาทิวะ. ทฤษฎีอาชญวิทยากับกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. กรุงเทพมหานคร: วี. เจ. พรินต์ติ้ง, 2559.